

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/108/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222503
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117222503.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členiek senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Antónie Kandravej v spore žalobcu: E.. E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX, XXX XX Z., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25 , 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária, JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 3.426,84 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 22.03.2018, č. k. 9Csp/258/2017 -81, jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 107 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP).

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa 15.12.2008 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 50.000,-Sk. Rovnakého dňa uzatvorili ďalšiu zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s úplne totožnými parametrami. Konštatoval, že sa primárne zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným, pretože aj v prípade dôvodnosti žaloby (tá by bol dôvodná minimálne pre neuvedenie konečnej splatnosti úveru v zmluve) by jej nebolo možné vyhovieť pre premlčanie. Dospel k záveru, že úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného preukázané nebolo. Žalobca súdu nepredložil žiadne súdne rozhodnutie predchádzajúce uzavretiu úverovej zmluvy, ktoré by žalovaného ako dodávateľa upozorňovalo na nedostatok v jeho typovej zmluve. Navyiac žalovaný ako dodávateľ bol orgánom štátneho dozoru pri obdobných zmluvách utvrdený v správnosti svojho postupu, preto o úmyselnom bezdôvodnom obohatení uvažovať nemožno. Ak k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v deň preplatenia úveru, t. j. najneskôr v prvej polovici roka 2011, tak objektívna premlčacia lehota uplynula v prvej polovici roka 2014 a žaloba tak bola podaná po jej uplynutí. Svoj právny názor oprel o rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/90/2015 a 14Co/1128/2015, rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015 a 11Co/471/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/291/2015 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 448/2017. Súd prvej inštancie mal za nepochybné, že uplynula aj subjektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia (ak by vzniklo) začala plynúť dňom, keď žalobcom zaplatená čiastka presiahla čiastku žalobcovi žalovaným poskytnutú (pričom skutkové okolnosti týkajúce sa nedostatkov zmluvy boli žalobcovi známe dňom jej uzavretia), čo bolo niekedy v prvej polovici roka 2011 a subjektívna premlčacia lehota tak uplynula v prvej polovici roka 2013. Uvedené závery sú

potvrdené aj výpoveďou samotného žalobcu, ktorý uviedol, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel mesiac pred podaním žaloby (t. j. v 09/2017), keď si "zmluvu poriadne preštudoval". Uvedené len potvrdzuje, že skutkové okolnosti o vzniku bezdôvodného obohatenia formou preplatenia poskytnutej istiny mal žalobca k dispozícii už v deň podpisu zmluvy. Judikatúra súdov jednoznačne začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. Iba takto chápaný začiatok behu premlčacej lehoty možno dokazovať. Tvrdenie žalobcu o tom, kedy si vec nechal právne posúdiť nemôže byť relevantné, pretože žalovaný v takomto prípade nemá žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobcu. Záver o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty oprel o rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 a 28Cdo/685/2011, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 a 3Cdo/169/2017 a rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/1019/2015 a 6Co/220/2015.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP a to tak, že priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Mal za to, že v prejednávanej príhode ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalovaný dlhodobo používa neprímerané úroky a musel o tom vedieť, lebo ako dodávateľ musí pracovať s odbornou starostlivosťou, rešpektovať právne predpisy a v ich medziach podnikat'. V čase uzatvárania zmlúv sa mal riadiť najmä smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, Občianskym zákonníkom, zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských zmluvách, zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a Nariadením vlády SR č. 238/2008 Z. z. Žalovaný svojím dlhodobým konaním pre získanie majetkového prospechu chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom alebo vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie zákona spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Súdna prax žalovaného a fikcia znalosti právnych predpisov bez ďalšieho dokazujú, že žalovaný vie resp. musí vedieť, že sa môže na úkor dlžníka bezdôvodne obohatiť a, že sa obohacuje. Žalovaný tým, že prijímal plnenia nad istinu, napriek tomu, že jeho zmluvy sú vadné, konal úmyselne a teda je na mieste aplikovať na právo na vydanie bezdôvodného obohatenia dlhšiu - 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu. K námietke premlčania nároku žalobcu v trojročnej objektívnej premlčacej lehote uviedol, že dlhodobé ignorovanie žalovaného uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, čo bolo potvrdené aj rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 7Co/84/2011, 3Co/178/2013, 3Co/89/2011 a pod. Upriamil pozornosť aj na to, že aj v prípade ak by sa neaplikoval zákon č. 258/2001 Z. z. výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ. Odmena na úrovni 70 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi. Nie je možné, aby pre generálne celoplošné uplatňovanie horibilných úrokov a RPMN sa ich inkasovanie nepovažovalo za úmyselné. K námietke premlčania nároku žalobcu v dvojročnej premlčacej dobe uviedol, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, resp. že tým kto sa na jeho úkor obohatil je žalovaný, sa dozvedel od svojho právneho zástupcu, pričom k uvedenému došlo po prvej porade, kde si právny zástupca preštudoval predmetnú úverovú zmluvu, ktorú mu predložil žalobca a informoval ho o možnostiach uplatnenia práv. Žalobca má preto preukázané, že svoje právo voči žalovanému uplatnil dvojročnej premlčacej lehote. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nielen predpokladaná vedomosť, čo potvrdzuje aj judikatúra súdov napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.03.2007, sp. zn. 33Odo/306/2005, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.02.2011, sp. zn. 5Cdo/121/2009, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013. Na základe uvedeného nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. Navrhol aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3426,84 eura spolu s príslušným úrokom z omeškania, a to do 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý mal za to, že súd prvej inštancie dospel vo svojej rozhodovacej činnosti k správnym skutkovým zisteniam a správne právne posúdeniu a na vec aplikoval relevantné právne predpisy. Poukázal na skutočnosť, že žalobca je osobou s právnickým vzdelaním a teda je dôvodne predpokladať, že stupeň jeho obozretnosti bude väčší než u bežného spotrebiteľa. Poprel, že by zmluva bola uzavretá v rozpore so zákonom. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznať žalovanému trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý zotrval na svojich tvrdeniach, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný ani v objektívnej ani v subjektívnej premlčacej dobe. Vyjadril sa taktiež svojmu právnickému vzdelaniu.

8. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému (dodávateľovi) vo výške 3.426,84 eura je premlčaný tak v trojročnej objektívnej premlčacej lehote, ako aj v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote.

10. Občiansky zákonník v ust. § 107 upravuje premlčaciu dobu pre vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom rozlišuje medzi subjektívnou (§ 107 ods. 1) a objektívnou premlčacou dobou (§ 107 ods. 2). Začiatky ich plynutia sú upravené odlišne.

11. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

12. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

13. Súd prvej inštancie nemal preukázané úmyselne bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobca nepredložil žiadne rozhodnutie predchádzajúce uzavretiu zmluvy o úvere, ktorým by upozornil žalovaného na nedostatok v zmluve. Navyše bol žalovaný utvrdený organom štátneho dozoru pri obdobných zmluvách nemal námietky proti výške RPMN a úroku. Trojročná objektívna lehota začala plynúť v deň preplatenia úveru, t.j. prvej pol. roku 2011 a uplynula v prvej polovici 2014.

14. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie mal správne premlčanie uplatneného nároku žalobcu posúdiť z hľadiska 10-ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení.

15. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná obchodná spoločnosť je poskytovateľom úverov na profesionálnej báze, podnikateľom, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaný, pri uzatváraní zmlúv konal evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšia zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaný ako subjekt pôsobiaci dlhoročne na finančnom trhu mal vedomosť o nárokoch, ktoré uplatňoval v rozpore s zákonom, napriek tomu tak postupoval v množstvách ďalších zmlúv a jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.12.2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

16. Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Zákon č. 258/2001 Z. z. platný a účinný už od 01.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú v ustanovení § 4 ods. 2 písm. g) a to uvádzať v zmluvách RPMN, pričom zároveň platí, že ak táto nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetné zmluvy boli uzavreté v roku 2008, tzn. už v päťročnej dobe podnikania žalovaného v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov v prípade absencie RPMN. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané

na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov pokiaľ neuviedol podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel vedieť, že tým spôsobom bude inkasovať od žalobcu úroky, na ktoré nemá právo. Ak tieto úroky napriek tomu inkasoval, musel si byť vedomý, že sa na úkor žalobkyne obohacuje.

17. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade subjektívnej premlčacej lehoty lehota začala plynúť dňom, keď žalobcom zaplatená čiastka presiahla čiastku žalobcovi žalovaným poskytnutú. Čo bolo v prvej polovici roka 2011 a subjektívna premlčacia lehota uplynula v prvej polovici roka 2013.

18. V danej právnej veci bezdôvodné obohatenie vzniklo v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Doposiaľ nebola prekonaná judikatúra súdneho dvora Európskej únie o existencii nezanedbateľného nebezpečenstva, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na neprijateľnosť zmluvnej podmienky v čase jej uzatvárania (porov. spojené prípady C-240 až 244/98). Tým sa ale zákonite natíska otázka, že ak takéto obavy existujú v čase vzniku zmluvy, o čo menšie obavy existujú v čase, keď spotrebiteľ vykonáva reálne plnenie z takejto zmluvnej podmienky. Zdá sa, že je tu rovnaké nebezpečenstvo a reálny život to potvrdzuje, že spotrebiteľia platia z nevedomosti správne aplikovať právo a v pochybnostiach (arg. slovo „mala pochybnosti o preplácaní úveru“), ktorú skutočnosť súd prvej inštancie použil paradoxne v neprospech žalobkyne.

19. Je úplne logické sa domnievať, že spotrebiteľia by asi sotva platili, ak by mali vedomosť, že platiť nemajú. Nie sú však chránení neobmedzenú dobu, ale len kým im neuplynie objektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť bez ohľadu na to, či sa dozvedeli o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa na ich úkor obohatil. Súd prvej inštancie preto nedôvodne vyjadruje obavu o obranu žalovaného, pretože objektívna doba plynie nezávisle na vôli žalobkyne.

20. Odvolací súd preto zásadne nemôže súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec poskytnutej čiastky, žalobcovi začala plynúť premlčacia doba (arg. slovo „došlo“ ako relevantné no pri objektívnej premlčacej dobe ;§ 107 ods.2 OZ).

21. Zdá sa, že viaceré súdy posudzujú začiatok subjektívnej premlčacej doby už od času, kedy spotrebiteľ plní s odôvodnením, že má poznať právo, a preto už v tom čase sa spotrebiteľ dozvedá o bezdôvodnom obohatení. Odvolací súd sa s týmto názorom nestotožňuje. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať.

22. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

23. Existuje obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa, potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. (OGH 3Ob592/77 „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“).

24. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia.

25. Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia (do pozornosti tiež Nález ÚS ČR II. 2460/17 zo dňa 19.03.2018).

26. Odvolací súd zástava názor, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže na čas, od kedy sa žalovaný dozvedieť mal a mohol s poukazom na to, že mal poznať právo. a ale na okamih, kedy sa žalovaný skutočne dozvedel že na jeho úkor sa žalobca bezdôvodne obohatil, teda vtedy, kedy mal žalovaný k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda keď sa dozvedel, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov z jednotlivých zmlúv nebol od začiatku daný.

27. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. Žalobca vyhlásil, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, sa dozvedel mesiac pred podaním žaloby (09/2017).

28. V danom prípade ide o spotrebiteľský spor s účasťou slabšej strany, kedy nemôže byť na ujmu žalobcu jeho vzdelanie. Ak žalobca na pojednávaní prehlásil, že sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení mesiac pred podaním žaloby, táto skutočnosť nebola žalovaným vyvrátená, preto je nutné vychádzať z takéhoto záveru. Ak mal o tom súd prvej inštancie pochybnosť, bolo jeho úlohou procesným spôsobom vypočítať žalobcu ako stranu sporu. To, že žalobca mal právnu pomoc pri podávaní žaloby je zrejmé zo samotnej žaloby a formulácií tam uvedených, kedy sa hovorí „žalobou poukazujeme“, čo nepochybne znamená, že išlo o spoluprácu s osobou znalou tejto právnej problematiky.

29. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

30. Úlohou súdu prvej inštancie bude:

- priznať princípu ochrany slabšej zmluvnej strany právnu silu ústavného princípu (Ústavní soud připomíná, že v jeho judikatuře již byla ochrana slabší smluvní strany shledána principem ústavněprávního významu, jímž se orgány veřejné moci mají v aplikační praxi povinnost řídit. Tento princip je obzvláště akcentován v oblasti právních vztahů specifického charakteru, jako jsou spotřebitelské smlouvy, vztahy vyplývající z pracovního, směnečného či nájemního práva, apod. [srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 2164/10 ze dne 1. 11. 2011 (N 187/63 SbNU 171), usnesení sp. zn. III. ÚS 3436/12 ze dne 19. 3. 2013, dále např. nálezy sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. III. ÚS 562/12 ze dne 24. 10. 2013 a sp. zn. II. ÚS 1774/14 ze dne 9. 12. 2014 (N 221/75 SbNU 485)]. Cílem je nahradit formální rovnost smluvních stran rovností materiální. Od vstupu České republiky do Evropské unie se zásada účinné ochrany spotřebitele promítá do českého právního řádu také prostřednictvím evropského práva, v němž jsou jejím právním základem ustanovení Smlouvy o fungování Evropské unie a článek 38 Listiny základních práv Evropské unie, prováděné celou řadou směrnic.

-zaoberať sa nepriamym úmyslom žalovaného nadobudnúť od žalobcu predmetné úroky (vedel, že spotrebiteľovi predkladá zmluvu, ktorá neobsahuje všetky podstatné náležitosti, v dôsledku absencie ktorých bude považovaný úver za bezúročný a bez poplatkov a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým uzročený), a teda vytvoriť najmä pre žalovaného priestor na procesnú obranu

- umožniť stranám procesné práva v súvislosti s novým názorom na začiatok premlčacej doby, novo posúdiť subjektívnu premlčaciu dobu od momentu, kedy sa žalobca dozvedel o relevantných skutkových okolnostiach pre podanie žaloby, a teda o skutku nie zo zmluvy, o skutku z porušenia práva, a teda o všetkých skutkových zložkách bezdôvodného obohatenia (neprijateľnosť klauzuly o úrokoch, výšku do úvahy prichádzajúceho bezdôvodného obohatenia a príčinnú súvislosť) tak, aby mohla podať žalobu (napr. rozsudok NS SSR sp. zn. Cpj 37/98 - R 1/1979, NS ČR sp. zn. 33Odo306/2005, NS ČR sp. zn. 25Cdo 3306/2007, mutatis mutandis NS ČR sp. zn. 33Cdo 83/2004). Teda o skutočnej, nie predpokladanej vedomosti o skutku z porušenia práva. Bude dôležitý výsluch žalobcu na tvrdenie o čase, kedy sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia dozvedela. Bude dôležité vytvoriť procesný priestor aj pre procesnú obranu žalovaného k tvrdeniu žalobcu a predloženým dôkazom.

-súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 CSP)

31. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).